JULKISASIAMIEHEN RATKAISUEHDOTUS
SIEGBERT ALBER
6 päivänä maaliskuuta 2001 [1]

1. Komission kanteen kohteena on Italian lainsäädäntö, jonka nojalla yhteisön sisäisistä lennoista peritään korkeampia maksuja kuin kotimaanlennoista.

2. Yhteisön lentoliikenteen harjoittajien pääsystä yhteisön sisäisen lentoliikenteen reiteille 23 päivänä heinäkuuta 1992 annetun neuvoston asetuksen (ETY) N:o 2408/92 [2] 3 artiklan 1 kohdan mukaan " — — jäsenvaltioiden on sallittava yhteisössä toimivien lentoliikenteen harjoittajien käyttää liikenneoikeuksia yhteisön sisäisillä reiteillä". Yhteisön lainsäätäjä on asetuksen antaessaan ilmaissut palvelujen tarjoamisen vapautta koskevien säännösten olevan sovellettavissa myös lentoliikenteen alalla. [3]

3. Yhteisöjen tuomioistuimen oikeuskäytännön mukaan kyseessä on palvelujen tarjoamisen vapauden periaatteen rajoittaminen, jos kyseessä olevan toimenpiteen seurauksena jäsenvaltiosta toiseen suoritettava palvelu on kalliimpi kuin vastaava kotimainen palvelu. [4] 23.12.1996 annetulla lailla nro 662 muutetun 24.12.1993 annetun lain nro 537 täytäntöönpanemiseksi 13.8.1998 annetun Decreto ministerialen 3 §:n mukaan yhteisön sisäisistä lennoista peritään 15 500 Italian liiran suuruinen maksu ("diritti di imbarco") henkilöä kohden ja kotimaanlennoista 7 000 Italian liiran suuruinen maksu henkilöä kohden.

4. Italian tasavalta ei ole kiistänyt asetuksen N:o 2408/92 3 artiklan ja EY:n perustamissopimuksen 59 artiklan (josta on muutettuna tullut EY 49 artikla) rikkomista. Se on kuitenkin huomauttanut, että sellaista säädösmuutosta valmistellaan, joka poistaa perittävissä maksuissa olevan eron yhteisön sisäisten lentojen ja kotimaanlentojen välillä.

5. Vakiintuneen oikeuskäytännön mukaan mahdollinen kanteen nostamisen jälkeen

1 — Alkuperäinen kieli: saksa.

2 — EYVL L 240, s. 8.

3 — Asia C-361/98, Italia v. komissio, tuomio 18.1.2001 (Kok. 2001, s. I-385, 32 kohta). Julkisasiamies Alberin 6.3.2001 esittämä ratkaisuehdotus asiassa C-70/99, komissio v. Portugali (Kok. 2001, s. I-4845, I-4847, 31 kohta ja sitä seuraavat kohdat).

4 — Asia 205/84, komissio v. Saksa, tuomio 4.12.1986 (Kok. 1986, s. 3755, 28 kohta).

tapahtuva jäsenyysvelvoitteiden noudattaminen ei vaikuta siihen, että kanne on perusteltu. Riidan kohde määräytyy komission 14.12.1998 antaman perustellun lausunnon mukaisesti. Silloinkin kun lausunnossa mainittu jäsenyysvelvoitteiden noudattamatta jättäminen EY:n perustamissopimuksen 169 artiklan 2 kohdan (josta on tullut EY 226 artiklan 2 kohta) mukaisen määräajan kulumisen jälkeen korjautuu, on vielä sikäli olemassa oikeussuojan tarve, että kanteella saadaan vahvistettua peruste vastuulle, joka jäsenvaltiolle velvoitteiden laiminlyönnin takia mahdollisesti syntyy toisia jäsenvaltioita, yhteisöä tai yksityisiä kohtaan.[5] Siksi komission kanne on hyväksyttävä.

6. Komissio on vaatinut, että Italia velvoitetaan korvaamaan oikeudenkäyntikulut. Työjärjestyksen 69 artiklan 2 kohdan mukaan hävinneen osapuolen on vastattava oikeudenkäyntikuluista, jos tätä on vaadittu.

5 — Asia C-365/97, komissio v. Italia, tuomio 9.11.1999 (Kok. 1999, s. I-7773, 45 kohta) ja asia C-361/88, komissio v. Saksa, tuomio 30.5.1991 (Kok. 1991, s. I-2567, 31 kohta).

Ratkaisuehdotus

7. Edellä todetun perusteella ehdotan, että asia ratkaistaan seuraavasti:

1) Todetaan, ettei Italian tasavalta ole noudattanut jäsenyysvelvoitteitaan ja erityisesti EY:n perustamissopimuksen 59 artiklan (josta on muutettuna tullut EY 49 artikla) sekä asetuksen (ETY) N:o 2408/92 3 artiklan 1 kohdan mukaisia velvoitteitaan pitämällä voimassa 23.12.1996 annetulla lailla nro 662 muutetun 24.12.1993 annetun lain nro 537 täytäntöönpanemiseksi 13.8.1998 annetun Decreto ministerialen 3 §:n, jonka mukaan lentokenttämaksut kotimaanlennoille ja Italiasta toiseen jäsenvaltioon suuntautuville lennoille ovat erisuuruiset.

2) Italian tasavalta velvoitetaan korvaamaan oikeudenkäyntikulut.